

Prolog

Coadă la autobuzul 36 din Hattiesburg, Mississippi, era cea mai lungă din stație. Tot soiul de oameni se pregăteau să se îmbarce pentru lunga călătorie spre nord. Unii stăteau cocârjați, iar alții priveau pierduți în zare. Câțiva picoteau. Adunați din loc în loc de-a lungul cozii, câțiva își întindeau membrele, dornici să simtă o cât de mică adiere de răcoare. O femeie îi făcea vânt fiicei sale cu un ziar al cărui titlu principal, scris cu litere de-o șchioapă, anunța: OAMENII DE ȘTIINȚĂ CRED CĂ E POSIBIL CA PASĂREA JUPITER, ACUM DISPĂRUTĂ, SĂ FI FOST CEA MAI MARE FĂPTURĂ ZBURĂTOARE DE PE PĂMÂNT. Un copilaș molfăia un biscuit, împrăștiind firimituri lipicioase pe pieptul mamei lui. Nimeni nu părea în stare să scoată mai mult de un mormăit.

Aerul era înăbușitor.

În mijlocul călătoriilor, se vedea un tânăr care cu exact o zi în urmă împlinise optsprezece ani și care ședea cu

băgare de seamă pe valiza sa de un albastru prăfos. Noul lui costum maro avea cute rigide; încă nu-i căpătase forma corpului. Bătea cu piciorul în pământ, chibzuind la ultimele momente de dinainte să-și ceară moștenirea care i se cuvenea. Soarta ce-i fusese hărăzită. Odată urcat în acel autobuz, tânărul avea să fie pe drumul lui.

Lângă el, o fetiță care tot pierdea la un joc de arșice de câteva minute bune, apucă dintr-odată toate cele șapte piese înainte ca mingea să sară, iar mâna îi șfichiui prin aer prea repede ca să poată fi urmărită.

— Hei! strigă rivalul fetei, un băiat cu cel puțin trei ani mai mare decât ea. Nu-i corect! Ai spus că nu ești bună la arșice!

Fetița zâmbi ștregărește.

— Nu sunt bună, spuse ea, aruncând piesele în aer într-un vârtej de arșice-minge-arșice și apoi prinzându-le pe toate cu îndemânare. Sunt Talentată.

Puse piesele în buzunar și își întinse mâna, în care băiatul, înciudat, lăsa să cadă un bănuț.

Tânărul privi cum fetița se grăbi de-a lungul cozii spre mama sa, care răsfoia o revistă. Când îi arată cu mândrie bănuțul, mama o certă – „Nu începe *iarăși*, Susan“. Însă doar țâțâi din buze în timp ce fetița aruncă bănuțul în aer. Tânărul nu putu să nu zâmbească privind scena. „Un Talent nu aduce satisfacții decât dacă îl mânuiești cum se cuvine.“ Asta îi spusese mereu mama sa. Lui i se părea că această fetiță își mânuia talentul cu măiestrie.

— Frumoasă valiză ai acolo.

Tânărul privi în sus. Înaintea lui stătea un bărbat într-un costum cenușiu. Poate că avea patruzeci de ani, poate că era mai în vârstă, și era – de departe – bărbatul cel mai voinic din stația de autobuz, trupul lui enorm amenințând să întrecă până și stâlpii din cărămidă la categoria „cea mai solidă structură”.

— Mă scuzați? făcu tânărul.

— Valiza ta. E un model de top. Ultimul răcnet.

Fără să se gândească, tânărul apucă mai strâns mânerul valizei sale. Era o valiză foarte veche, dar solidă și bine întreținută, pătrătoasă și de statura unui copil mic, cu colțurile roase și trei mici adâncituri lângă încuietoea-rea stângă. Pe capac era cusută marca, St. Anthony's, cu litere din fir argintiu.

Ascunsă în căptușeală se găsea o singură foaie de hârtie, care era, practic, moștenirea tânărului.

Tânărul își dresе glasul. „E doar un călător prietenos,” își spuse, „care face conversație”.

— Mulțumesc, răspunse el. A fost a mamei mele.

Cuvintele îi ieșiseră de pe buze fără să vrea – „a fost” – și spera ca bărbatul mai în vârstă să nu observe că folosisе timpul trecut. Ultimul lucru despre care ar fi vrut să vorbească tânărul era mama sa. Dar bărbatul cel mătăhălos în costum cenușiu nu făcu decât să-i zâmbească pieziș. Era un zâmbet care sugera că știe mai multe despre lume decât lăsa să se înțeleagă.

Ca pentru a-i mulțumi că nu-l iscodise, tânărul îi întinse mâna.

— Mason Burgess, se prezentă el.

— Mă bucur să te cunosc, Mason, răspunse bărbatul mai în vârstă, aplecându-se ca să ajungă la mâna întinsă a lui Mason.

Avea un fel de a strânge mâna surprinzător de ferm.

— Te deranjează dacă așteptăm împreună?

Și, cu ușurința unui bărbat având un sfert din statura lui, își trânti pe jos geanta de piele roasă și se așează turcește.

Nu spuse cum îl cheamă.

— Așadar, continuă el, ridicându-și pălăria ca să se șteargă pe frunte. Călătorești spre Nord, să-nțeleg?

— Spre Poughkeepsie, încuviință Mason.

— Deci spre New York, spuse bărbatul, dând din cap.

Nu părea surprins de informație.

— Bravo ție.

— Și dumneata? întrebă Mason, de dragul conversației.

— Eu sunt comis-voiajor, răspunse el, deși în mod sigur nu era răspunsul la întrebarea pusă de Mason. Vând tot felul de mărunțișuri. Nu-mi închipui că ai fi interesat de un nod, nu-i așa?

Își deschise partea dreaptă a hainei. Înăuntru, acolo unde majoritatea comis-voiajorilor ar fi avut atârinate ceasuri sau cine știe ce fleacuri, bătrânul avea prinse zeci și zeci de noduri. Erau noduri cu bucle, noduri cu creastă, noduri în formă de opt și zeci de altele despre care Mason nu știa cum se numesc.

Își îngustă ochii.

— Cu siguranță sunteți Talentat, îi spuse el bărbatului, cu amabilitate. Reușiți..., încercă să fie politicoasă, să vindeți multe noduri, carevasăzică?

Bărbatul mai în vârstă lăsă haina să-i cadă la loc.

— O, Doamne, nu, spuse el și un mic hohot de râs îi ieși din gâtleej. Nodurile astea sunt mai ales pentru distracție. E un Talent teribil de inutil, acela de a face un nod. Aș fi putut fi binecuvântat cu un Talent la finanțe sau medicină. Chiar și un Talent la crăpat bușteni mi-ar fi fost de ajutor. Dar nu, m-am trezit cu asta: să fac noduri.

— Ei bine, singurul nod pe care știu să-l fac e cel de la sireturile pantofilor, recunosc Mason.

Cumva, îi plăcea de bărbatul acela neobișnuit.

— Orice alt nod îmi pare o încâlcitură tare complicată. Bărbatul în costum cenușiu cugetă o clipă.

— Păi, asta-i chestia cu nodurile, nu-i așa? răspunse el. Dacă nu-i știi șmecheria, e o pacoste încurcată. Dar de fapt, fiecare buclă a fiecărui nod este pusă acolo cu atenție, cu câte un capăt răsucindu-se prin altul într-un fel la care poate nu te-ai fi așteptat. Dar mie mi se par frumoase.

— Mmm.

Mason nu mai avea nimic de adăugat, așa că schimbă subiectul.

— Trebuie să fie o profesie interesantă, aceea de comis-voiajor, spuse el. Să vezi lumea.

— Nu-i rea deloc, răspunse bărbatul. Pun bani deoparte să-mi cumpăr un balon cu aer cald. Călătorești mai repede, iar priveliștile sunt uimitoare.

Dintr-odată, motorul autobuzului se trezi la viață cu un muget.

— *Cursa 36 spre Philadelphia!* strigă șoferul. *Transfer spre stații din Nord!*

Mason se ridică în picioare.

— Ține minte, îi spuse bărbatul în costum cenușiu, ca și când ar fi continuat o conversație, să nu scapi din ochi valiza aceea a ta.

— Bineînțeles că așa voi face, răspunse Mason pe un ton cam răstit, apucând mânerul valizei.

Cântărea mai puțin decât o pâine.

— Nu am nevoie...

Mason scutură din cap. „Nu am nevoie de un alt tată” – asta începuse să spună.

— O să am grijă, îi zise bărbatului. Călătoriți tot drumul până la Philadelphia? Poate ne așezăm unul lângă celălalt.

Privirea bărbatului era încă ațintită pe valiza lui Mason.

— Am avut și eu una la fel, odată, spuse el. O valiză St. Anthony's. Știai că au fost confecționate doar treizeci, în total? Au închis producția după aceea.

Își puse din nou pălăria pe cap și se aplecă să-și ridice geanta.

— Am scăpat-o din ochi, dacă-ți vine să crezi așa ceva. Doar câteva clipe n-am mai fost atent la ea și...

Brusc păru să observe că erau împinși înaintea de coadă și scutură din cap în timp ce se apropiau încet de autobuz.

— Să fii cu ochii pe ea, tinere. Se pare că valizele marca St. Anthony's au tendința să... se distribuie singure stăpânilor lor.

Mason privi în jos, surprins să constate că-și ținea valiza strâns la piept, cum își ține un copil păpușa de cârpe. „Ridicol.” Își coborî brațele, întorcându-se cu spatele la bărbatul în costum cenușiu doar cât să se strecoare la loc în rând.

— Aș fi bucuros să vă ofer locul de la geam, dacă doriți, spuse el peste umăr, în timp ce continuau să înainteze către autobuz. Sau pe cel de la culoar, dacă preferați să vă întindeți pi...

Mason se opri din vorbit. Pentru că se întorsese din nou. Iar bărbatul în costum cenușiu nu mai era acolo.

— Valiza și biletul, te rog, băiete.

Mason se răsuci în față.

— Ce...? mormăi el către șofer, zăpăcit pe moment în fața mâinii întinse.

Unde dispăruse bărbatul acela mătăhălos? Nu era nici urmă de el nicăieri.

— Valiza și biletul, te rog.

Mason își veni în fire și-i întinse șoferului biletul.

— Aceea va trebui să meargă sub autobuz, îi spuse acesta, arătând spre valiza din mâna lui Mason. Nu-i loc pentru ea deasupra.

Mason simți cum face ochii mari.

— Dar eu....

Își mușcă buza. „Ești un bărbat în toată firea acum,” îi spuse el. „Vorbește cu îndrăzneală.”

— Nu, vă mulțumesc, domnule. Aș prefera să o țin cu mine.

Șoferul își încrucișă mâinile pe piept cu nerăbdarea unui bărbat vechi în meseria lui.

— Fiule, autobuzul e plin și nu e loc pentru geanta aia pătrătoasă în compartimentele de deasupra. Ori te urci și pui valiza dedesubt, ori rămâneți amândoi aici. Tu hotărăști.

Și întinse mâna pe după Mason ca să apuce biletul următorului pasager de la coadă.

Când autobuzul opri în autogara din Philadelphia, Mason Burgess coborî primul. Dădea din picior cu nerăbdare în timp ce șoferul deschidea compartimentul pentru bagaje, apoi se apucă să cotrobăie printre bagajele celorlalți pasageri ca să-și găsească valiza.

Dar valiza nu era acolo.

Mason verifică peste tot. Îi cercetă și pe ceilalți pasageri, care plecau cu propriile lor valize. Se strecură înăuntrul compartimentului de bagaje ca să ia la rând toate ungherele ascunse. Ba chiar îl amenință pe șofer. În zadar.

Valiza și acea prețioasă bucățică de hârtie din ea dispăruseră.

Cincizeci și trei de ani
mai târziu...

Tortul de piersici al Domnișoarei Mallory

— un tort dulce, simplu, care nu se poate să nu-ți placă —

PENTRU BLAT:

- o bucatică mică de unt (ca să ungeți forma de tort)
- 3 ouă mari, ținute la temperatura camerei
- 300 g piersici feliate la conservă (aproximativ o conservă și jumătate)
- 250 g făină (și niște făină în plus ca să tapetați forma de tort)
- 1 linguriță sare
- 1 linguriță praf de copt
- 1 linguriță scorțișoară
- 350 g zahăr tos
- 240 ml ulei vegetal
- 60 g miez de nucă măcinat

PENTRU GLAZURĂ:

- 85 g cremă de brânză la temperatura camerei
- 60 g unt la temperatura camerei
- 1 linguriță esență de vanilie
- 400 g zahăr pudră
- jumătate de linguriță pudră de ghimbir

1. Preîncălziți cuptorul la 190 grade Celsius. Ungeți cu unt o formă de 26 cm, fie cilindrică, fie Bundt, și tapetați-o cu puțină făină.

2. Într-un castron mic, bateți ouăle ușor cu o furculiță. Puneți castronul deoparte.
3. Scurgeți piersicile din conservă într-o strecurătoare și clătiți-le ușor. Uscați-le cu un prosop de hârtie și măsurați 300 g. Puneți-le deoparte.
4. Într-un castron de mărime medie, amestecați făina, sarea, praful de copt și scorțișoara, cu ajutorul unui tel. Puneți castronul deoparte.
5. Într-un castron mare, amestecați împreună ouăle, zahărul tos și uleiul cu ajutorul unei linguri de lemn, până se omogenizează. Adăugați încet amestecul de făină. Adăugați cu grijă piersicile și nucile și împăturiți ușurel amestecul cu o spatulă.
6. Turnați aluatul în formă și coaceți-l timp de 50 de minute, sau până când, dacă înțepați aluatul cu o scobitoare, aceasta iese curată. Lăsați blatul să se răcească timp de 10 minute, apoi întoarceți-l pe un grilaj pentru torturi și lăsați-l să se răcească de tot, înainte să-l glazurați.
7. Între timp, preparați glazura: într-un castron, amestecați crema de brânză, untul și vanilia cu un mixer la viteză medie, până ce sunt complet omogenizate și cremoase, aproximativ 1-2 minute. Reduceți viteza mixerului și adăugați treptat zahărul pudră și ghimbirul, până când amestecul este din nou catifelat. Întindeți glazura pe suprafața tortului răcit.

Cady

Căminul Pentru Fete Pierdute al domnișoarei Mallory din Poughkeepsie, New York, era în principiu un orfelinat, dar acolo nu vedeai aproape deloc orfane. De fapt, cel mai adesea, dacă aruncai o privire pe fereastră, vedeai doar o orfană, singură-singurică, fără însă să fie tristă din pricina asta, stând pe vârfuri lângă tejgheaua din bucătărie și făcând un tort.

Cadence, așa o chema.

Acum Cady stătea acolo, întrebându-se ce să adauge în castronul ei cu aluat. Dacă trăgeai cu ochiul pe fereastră, izbuteai s-o vezi de la bărbie în sus (Cady era un ghemotoc de fetiță). Îi zăreai părul lucios și negru ca pana corbului care atârna neted ca hârtia din creștetul capului până sub urechi. Și îi vedeai trăsăturile minione ale feței – ca de spiriduș, cum spunea domnișoara Mallory. Nas micuț, gură micuță, urechi micuțe. Totuși, ochii lui Cady erau mari în comparație cu restul trăsăturilor ei.

Mari, întunecați și rotunzi, păreau așezați cu grijă pe un chip de culoarea unei frunze agățate prea mult timp de copacul său.

Făină, zahăr, unt, ouă. Cady cercetă castronul din fața ei. Închise ochii, scormonindu-și cele mai adânci cotloane ale minții pentru a-și da seama care ar fi fost adăugirea perfectă la tortul pe care îl făcea. În cele din urmă, genele ei dese și negre fluturară când deschise ochii. Știa.

Scorțișoară. Urma să facă un tort cu scorțișoară.

Nimeni nu știa exact când se ivise prima oară Talentul lui Cady la făcut torturi – așa cum nimeni nu știa exact de unde se ivise ea. Dar un lucru era cert: Cady era o cofetăreasă Talentată. Știa să coacă efectiv orice. Plăcinte. Briose. Pâine. Budincă la cuptor. Chiar și pizza perfectă, dacă asta își punea în minte. Dar cel mai mult lui Cady îi plăcea să facă torturi. Nu trebuia decât să închidă ochii și putea să-și imagineze tortul absolut perfect pentru orice persoană, de oriunde. Un vârf de cuțit de sare în plus, un strop de frișcă în minus. Era sută la sută sigur că persoana pentru care făcea tortul nu va fi gustat ceva mai divin în viața ei. De fapt, pe cât de puține orfane avea orfelinatul, pe atât de multe trofee de cofetărie se vedeau pe pereți. Cinci diplome de locul întâi la Concursul Anual de Torturi organizat de Asociația Cofetarilor Veseli ai Americii erau expuse în holul din față, câte unul pentru fiecare an în care Cady participase, încă de când împlinise cinci ani și mânușile pentru cuptor îi ajungeau până la coate. Nu conta cine mai intra în competiție – cofetari profesioniști, maeștri bucătari faimoși de la restaurante

exclusiviste – Talentul niciunuia nu reușea să-l întrecă pe al lui Candy, de cinci ani încoace. Torturile lui Cady nu erau niciodată cele mai frumoase sau cele mai uluitoare. Anul trecut nu doar unul, ci doi cofetari construiseră adevărate opere de artă din zahăr, alcătuite din cincizeci de straturi și împodobite cu stele, flori și figurine glazurate. Unul dintre ele avea inclusiv o fântână din ciocolată. Tortul dintr-un singur strat pe bază de fistic al lui Cady părea jalnic în comparație. Și totuși, fusese preferatul juratului, deoarece Cady îl făcuse special pentru el.

Competiția din acest an urma să se țină peste doar o săptămână, la New York, la două ore de mers cu mașina. Domnișoara Mallory făcuse deja loc pe hol pentru cel de-al șaselea trofeu.

Ușa bucătăriei scârțâi și domnișoara Mallory păși înăuntru în pas de dans, ținând împăturită în brațe o față de masă cu buline. (Tortul perfect al domnișoarei Mallory, în ce o privea pe Cady, era la fel de delicios ca ea – un tort cu nuci și piersici și cu glazură din cremă de brânză.)

— La ce te-ai gândit? întrebă domnișoara Mallory, traversând camera ca să arunce o privire în castronul cu aluat.

Cady găsi borcanul cu scorțișoară în dulăpior și îi scoase capacul.

— Scorțișoară, răspunse ea, scuturând borcanul deasupra castronului.

Cady nu avea nevoie să măsoare ingredientele.

— Un tort de scorțișoară din trei straturi.

Încântată, domnișoara Mallory trase adânc aer în piept.

— Și glazura?

Cady nu avu nevoie de nicio clipă de gândire. Știa răspunsul, îl simțea, la fel cum alți oameni simt în ce direcție e casa lor după o plimbare prin pădure.

— Cremă de ciocolată pe bază de unt, cu un praf de mirodenii, răspunse ea.

— Perfect, spuse domnișoara Mallory. Amy îl va adora.

Își scoase pe furiș un deget de sub fața de masă ca să spargă o mică bulă din castron.

— Sper să se ridice odată ceața asta, spuse ea și oftă, simțind gustul aluatului pe limbă.

Cady fusese atât de absorbită de tortul ei, încât nici nu observase negura. Privi pe fereastră. Afară, pe peluză, în ceața groasă care învăluia totul, nu se zăreau decât picioarele mesei de picnic, iar pe treptele verandei se formaseră mici băltoace.

Fusese ceață și în dimineața în care Cady ajunsese acasă la domnișoara Mallory. Cady era prea mică să-și mai amintească, dar auzise povestea de atâtea ori, încât detaliile ei erau la fel de reale și de familiare ca o pereche de pantofi uzați. Mirosul umed al boabelor de rouă de afară. Romanul polițist pe care îl citea domnișoara Mallory când auzise bătaia din ușă. Și mai ales surpriza domnișoarei Mallory la sosirea ei.

„Nu mai văzusem niciodată un bebeluș atât de mic“, îi povestea mereu domnișoara Mallory. „Cu un păr atât de neobișnuit. Era împletit într-o cosiță.“ Aici, domnișoara Mallory urmărea cu degetul codițele lui Cady, trimițându-i gâdilături plăcute pe pielea capului. „Era cea mai complicată cosiță pe care o văzusem vreodată, răsucită în fel

și chip ca o coroană. Cine ți-o făcuse era cu adevărat Talentat.“

Domnișoara Mallory mai fură cu vârful degetului un pic de aluat din castron.

— Poate ar trebui să mutăm petrecerea înăuntru astăzi, sugeră ea.

— Dar petrecerile de Ziua Adopției sunt *mereu* afară, protestă Cady, plesnind-o jucăuș peste mână pe domnișoara Mallory.

Nu era prea multă statornicie în viața unei orfane – noi tovarăși de locuință venind și plecând ca valurile la țarm –, dar petrecerile de Ziua Adopției erau *mereu* la fel. Petrecerile de Ziua Adopției aveau loc afară, cu cadouri și jocuri de cărți (era dificil să joci altfel de jocuri cu atât de puține persoane prin preajmă) și cu un tort făcut de Cady pentru fetița norocoasă a cărei Zi a Adopției era.

Uneori oamenii bănuiau, când aflau cât de puține orfane locuiau la Căminul pentru Fete Pierdute al domnișoarei Mallory, că probabil orfelinatul era un pretext jalnic. Dar lucrurile stăteau taman pe dos. Adevărul era că cele mai multe orfane de la domnișoara Mallory își găseau familiile perfecte uimitor de repede. Domnișoara Mallory avea Talentul de a aduce împreună orfanele și familiile potrivite pentru ele – simțea cum i se zbate ceva adânc în piept, spunea ea, când își dădea seama că două persoane își aparțineau una alteia, și știa pur și simplu. Pentru majoritatea fetițelor care intrau pe ușile orfelinatului, perechea potrivită se găsea în câteva zile, uneori în doar câteva ore. Era faimoasă întâmplarea când domnișoara

Mallory reușise să-i găsească familia potrivită unei fete la doar șapte minute după ce aceasta coborâse din tren. Acele fete norocoase care își găsiseră familiile perfecte îi trimiteau fotografii, iar domnișoara Mallory le înrâma și le atârna pe pereții holului de la intrare, chiar deasupra șirului de trofee ale lui Cady. Copii zâmbitori, părinți radiind de fericire.

Cady le cercetase cu atenție.

Cady era singura orfană de la domnișoara Mallory care rămăsese aici mai multă vreme. Oh, domnișoara Mallory încercase să-i găsească o familie potrivită. De-a lungul anilor, Cady fusese trimisă la nu mai puțin de șase familii – familii iubitoare, fericite, minunate –, dar spre deosebire de celelalte orfane, lucrurile nu ieșiseră niciodată cum trebuie. Cady se străduise mereu să fie fiica perfectă. Spunea „da, doamnă“ și „nu, domnule“ și mânca toate legumele și mergea la culcare la ora stabilită. Dar în nu mai puțin de șase rânduri, domnișoara Mallory venise să o ia înapoi la orfelinat, cu mult înainte să se fi terminat perioada de probă de o săptămână. „Am greșit“, îi spunea ea de fiecare dată. „Acea nu era familia perfectă pentru tine.“

Dar Cady știa că domnișoara Mallory nu făcea greșeli. Cumva, dintr-un motiv pe care Cady nu și-l putea explica, vina era a ei. Și își jurase că dacă urma să mai primească vreodată încă o șansă, cu o altă familie, avea să facă absolut orice ca lucrurile să meargă. Într-o bună zi, urma să aibă și ea o petrecere de Ziua Adopției. Într-o bună zi, avea să-și facă și ei tortul perfect.

— Poate că, spuse Cady încetișor, privind ceața frumoasă de afară, poate că astăzi e ziua în care îmi voi cunoaște familia.

Gândul acesta o încălzea prin tot corpul, la fel ca dogoarea ce venea dinspre cuptor. Își trase câte o mănușă de bucătărie pe fiecare mână și deschise ușa cuptorului, apoi așeză tăvile pentru tort pe grătarul din mijloc.

— Poate că, spuse ea din nou, familia mea adevărată se va ivi din ceață.